

رونالدو – مسی؛ جام ۲۰۲۶

احتمالاً آخرین سکانس یک افسانه

گروه ورزشی/ جام جهانی ۲۰۲۶ می‌تواند شاهد واپسین تقابل دو اسطوره بی‌بدیل تاریخ فوتبال، لیونل مسی و کریستیانو رونالدو، باشد. ستارگانی که قریب به دو دهه، سیمای فوتبال جهان را ترسیم و عصری را به نام خود رقم زدند. هر دوی ایشان، در صورت حضور، به اولین بازیکنانی بدل خواهند شد که حضور در شش دوره جام جهانی، از ۲۰۰۶ تاکنون را تجربه می‌کنند.

رقابت این دو در عرصه ملی، برخلاف رقابت‌های باشگاهی، بسیار محدود بوده است؛ تنها دو دیدار دوستانه در سال‌های ۲۰۱۱ و ۲۰۱۴. سرنوشت برای این دو بازیکن به شکلی رقم خورده که تاکنون در یک تورنمنت رسمی ملی رودرو هم قرار نگرفته‌اند، اما اکنون احتمال دارد تقدیر، این دو رقیب دیرینه را در مسیر نیمه‌نهایی مسابقات آمریکا–کانادا–مکزیک در برابر یکدیگر قرار دهد؛ شاید برای آخرین بار.

رونالدو در تیم ملی پرتغال، نوسانات قابل‌توجهی را از سرگذرانده است؛ از قهرمانی در اروپا و لیگ ملت‌ها گرفته تا ناامی‌های پی‌درپی در جام جهانی، شامل حذف‌های زودهنگام و نیمکت‌نشینی تلخ در قطر. وی هنوز در مراحل حذفی جام جهانی موفق به گلزنی نشده است و این مهم، احتمالاً بزرگ‌ترین افسوس دوران ملی‌اش خواهد بود. در طرف مقابل، مسی پس از سال‌ها ناامی و شکست در فینال‌ها، سرانجام به آرزوی دیرینه خود، فتح جام جهانی، دست یافت و جام ۲۰۲۲ را بالای سر برد تا تصویر پایانی‌اش با رقیب دیرینه‌اش متفاوت باشد.

چنانچه این جام، آخرین حضور این دو اسطوره باشد، جامعه جهانی فوتبال باید خود را برای خداحافظی با ایشان آماده سازد. لحظه‌ای که هیچ هواداری تمنای دیدنش را ندارد؛ لحظه وداع با اسطوره‌ای که سال‌ها با او زیسته است. رونالدو و مسی هر کدام داستان پایان خود را به نگارش درخواهندآورد؛ شاید یکی با جام و دیگری با حسرت، اما بی‌شک هر دو با احترامی جاودانه. چه بسا در آینده، زمانی که مسی و رونالدو دیگر در مستطیل سبز حضور نداشته باشند، آنگاه درک نماییم که چه دورانی را سپری کرده‌ایم؛ دورانی که هر گل، هر آل کلاسیکو و هر جام، بخشی از بزرگ‌ترین رقابت تاریخ فوتبال بود. شاید ۲۰۲۶ آخرین پرده این نمایش بی‌بدیل باشد؛ پرده‌ای که هیچ‌کس خواهان پایین آمدنش نیست.

اعتراض مشترک ایران و مصر به نامگذاری ضد اسلامی

باختر: تهران و قاهره

باید هماهنگ اعتراض کنند

گروه ورزشی/ در آستانه برگزاری جام جهانی فوتبال ۲۰۲۶، فدراسیون‌های فوتبال ایران و مصر به طور مشترک به فیفا اعتراض کرده‌اند. اعتراض آنها متوجه برنامه‌ریزی‌های انجام شده برای دیدار حساس دو تیم در مرحله گروهی این رقابت‌هاست که در شهر سیاتل و با عنوان «Pride Match» برای حمایت از حقوق جامعه غیررسمی دگرباشان برنامه‌ریزی شده است.

اتحادیه فوتبال مصر با صدور بیانیه‌ای رسمی، هرگونه اقدام، پوشش یا نماد حمایتی از این جامعه را در جریان این دیدار ممنوع اعلام کرده و این بیانیه را به فیفا ارسال کرده است. این بیانیه بر حفظ ارزش‌های فرهنگی و اجتماعی مصر تأکید دارد و هشدار می‌دهد که هرگونه تخلف، با پیگرد انضباطی و درخواست اعمال مقررات فیفا همراه خواهد بود.

ایران نیز با نامه‌ای رسمی به فیفا، این اقدام را «حرکتی غیرمنطقی» خوانده و خواستار تغییران شده است. هر دو فدراسیون با استناد به ماده ۴۲ اساسنامه فیفا که بر جلوگیری از «پیام‌های تحریک‌آمیز سیاسی یا اجتماعی» تأکید دارد، اجرای ناماد‌های رنگین‌کمانی را تهدیدی برای فضای رقابتی می‌دانند.

رسانه‌های مصری این تصمیم را «هماهنگ با ارزش‌های ملت» ستوده‌اند، در حالی که رسانه‌های غربی آن را نشانه «ویکتر محافظه‌کارانه» مصر تفسیر کرده‌اند.

رسول باختر، کارشناس حقوقی ورزشی، با تأکید بر همکاری دوجانبه، اظهار کرده: «راهکار، اتحاد فدراسیون‌های ایران و مصر است تا با مکانیبه مشترک به فیفا، درخواست تغییر دهند. فیفا، به عنوان برگزارکننده»، می‌تواند این نام را بدون مشکل تغییر دهد.»

این اعتراض مشترک، با توجه به حساسیت‌های فرهنگی مشابه دو کشور در مسائل خانوادگی و مذهبی، می‌تواند فضا را آرام‌تر کند. فیفا هنوز پاسخی رسمی نداده است. این اقدام کاملاً سیاسی و غیرموجه فیفا در حالی صورت می‌گیرد که سازمان لیگ انگلیس هم پیش‌تر چنین ماجرابی داشت اما با توجه به اعتراض گسترده بازیکنان مسلمان شاغل در این لیگ، این حرکت ضد ارزشی را برچید و حالا باید منتظر ماند و دید آیا فیفا بازهم سر تعظیم مقابل سیاست فرود خواهد آورد یا اینکه یکبار هم شده منطقی و قانونی عمل خواهد کرد.

«ایران» بررسی می‌کند؛ چالش خداحافظی ستاره‌های بزرگ دنیای فوتبال در جام جهانی ۲۰۲۶

پایان اعجوبه‌ها

گروه ورزشی/ جام جهانی ۲۰۲۶ نقطه عطفی در تاریخ فوتبال جهان خواهد بود؛ تورنمنتی که نه‌تنها آغاز رقابت نسلی تازه را رقم می‌زند، بلکه پایانی احساسی برای دوره‌ای طلایی از ستاره‌های بی‌بدیل فوتبال است. خداحافظی احتمالی لیونل مسی و کریستیانو رونالدو، دو بازیکنی که بیش از یک دهه روایت اصلی فوتبال ملی و باشگاهی را شکل دادند، تنها یک رویداد ورزشی نیست؛ بلکه پایان عصری

است که جذابیت‌هایش فراتر از مستطیل سبز تعریف می‌شد. رویکرد ما در تیم‌های ملی نبود این سوپرستارها، بی‌تردید بخشی از جاذبه‌های طبیعی بازی‌های ملی را کاهش می‌دهد؛ اما ساختار پیچیده فوتبال مدرن که بر پایه اقتصاد، برندینگ و اسپانسرینگ استوار است، اجازه نمی‌دهد خلأ چنین بزرگی ادامه‌دار باشد. نهادهای مالی و جریان‌های تأثیرگذار صنعت فوتبال، سال‌هاست برای روز پس از

مسی و رونالدو برنامه‌ریزی کرده‌اند و به‌زودی تمرکز خود را بر ساختن چهره‌های جدید و برند‌های تازه خواهند گذاشت تا چرخه اقتصادی این صنعت بی‌وقفه ادامه یابد. این گذار نسلی تنها مختص فوتبال جهان نیست؛ فوتبال ایران نیز در آستانه آغاز دورانی تازه قرار دارد. میانگین سنی بالای تیم ملی نشان می‌دهد جام جهانی ۲۰۲۶ آخرین نمایش برای بسیاری از بازیکنانی است که در یک دهه

گذشته ستون‌های ثابت تیم ملی بوده‌اند. نسلی که با هدایت کارلوس کی‌روش چهره شد، تنها به خداحافظی ستاره‌ها محدود نماند و جایگزینی هدفمند برای آنها صورت نگید، چالشی جدی در مسیر تیم ملی ایجاد خواهد شد. فوتبال ملی چه در جهان و چه در ایران با یکی از مهم‌ترین نقاط انتقال نسل مواجه است؛ نقطه‌ای که پایان یک دوره پرافتخار را با آغاز پویایی تازه درهم تنیده و سرنوشت فوتبال سال‌های آینده را رقم خواهد زد.

مسعود اقبالی با اشاره به خداحافظی ستاره‌های ملی بعد از جام جهانی در گفت‌وگو با «ایران» مطرح کرد

رده های پایه

ستون پشتوانه سازی

گفت وگو

برای جام جهانی ۲۰۳۰ و ۲۰۳۴، شکل‌دهی آکادمی هاست. رویکرد ما در تیم‌های ملی پایه باید چگونه باشد؟ آیا تیم ملی از بازیکنان تیم‌های پایه استفاده می‌کند؟

اول باید جلوی جریان لابی‌گری و رانت گرفت. هدف ما این است که بازیکنان را از طریق شبکه استعدادیابی جذب کنند و سرمربیان تیم‌های نونهالان، جوانان و امید باید بهترین بازیکن به تیم‌های ملی معرفی کنند. تا وقتی لابی‌گری از بین نرود و جای آن را شایسته‌سالاری نگیرد، شک نکنید باشگاه‌ها و تیم ملی متضرر خواهند شد. یکی از دلایلی که تیم‌های نونهالان، نوجوانان، جوانان و امید ما در مسابقات شکست می‌خورند این است که بازیکنان جنبه گلخانه‌ای دارند؛ انتخاب بازیکنان خیلی وقت‌ها با رابطه انجام می‌شود نه لیاقت. مربیان باشگاه‌ها بازیکنان را از طریق افراد ذی‌نفوذ معرفی می‌کنند. البته جدای از این، عده‌ای را نیز دلال‌ها وارد تیم‌ها می‌کنند. در باشگاه‌ها نیز مربیانی که جابه‌جا می‌شوند در همین وضعیت قرار دارند و اگر با دلال‌ها همکاری نکنند تهدید می‌شوند. به همین خاطر بعضی مربیان فوتبال مجبور هستند با شبکه‌های مافیایی همکاری کنند. در حالی که استعدادها

پا پایان جام جهانی ۲۰۲۶، دوره حضور نسل فوتبالیست‌های فعلی ایران در تیم ملی روبه پایان است. ایران باید چه رویکردی داشته باشد تا در جام جهانی ۲۰۳۰ و ۲۰۳۴ موفق شود؟

بهترین روش برای پشتوانه‌سازی تیم ملی، توجه بسیار عمیق به آمارگی مدارس فوتبال سطوح مختلف باشگاه‌هاست. باید مصوبه‌ای از وزارت ورزش و فدراسیون صادر شود تا همه باشگاه‌ها موظف به توجه به رده‌های پایه باشند. تا زمانی که به قاعده هرم توجه نشود، همین وضعیت رو به وخامت می‌رود. تنها راه داشتن تیم ملی قدرتمند

نگاهی به میانگین سنی تیم‌های حاضر در جام جهانی

پاناما پیرترین تیم جام جهانی، اروگوئه جوان‌ترین

شده، تصویری جالب از ترکیب جوانی و تجربه در تیم‌های مختلف ارائه می‌دهد. در این میان، تیم‌های جوان‌تر عمدتاً از قاره آمریکا جنوبی و برخی کشورهای اروپایی هستند. اروگوئه با میانگین سنی ۲۳٫۶ سال، جوان‌ترین تیم حاضر در جام جهانی است. حضور استعدادهای درخشانی همچون داروین

نونیز و رونالد آراونخو، آینده‌ای روشن را برای این تیم رقم زده است. غنا با میانگین ۲۵ سال و اکوادور با ۲۵٫۱ سال در زمره جوان‌ترین تیم‌ها قرار داشته و از پاناسیل بالایی برخوردارند. تیم‌های مطرح اروپایی نظیر نروژ (۲۵٫۹ سال)، هلند و آلمان (هر دو ۲۶٫۵ سال)،

ارزشمندترین تیم‌های حاضر در جام جهانی

حکمرانی غول‌های اروپا

با نزدیک شدن به تب و تاب جام جهانی ۲۰۲۶، سایت معتبر ترانسفرمارکت آخرین به‌روزرسانی خود از ارزش تیم‌های ملی فوتبال را منتشر کرد. این ارزیابی که بر پایه عملکرد بازیکنان در سطح باشگاهی و پتانسیل‌های بالقوه آنها صورت گرفته، نشان می‌دهد که در حال حاضر، تیم‌های اروپایی به لطف در اختیار داشتن ستارگان جوان و گران‌قیمت، جایگاه‌های برتر را به خود اختصاص داده‌اند.

در صدر این فهرست، انگلیس با ارزشی بالغ بر ۱٫۵ میلیارد یورو قرار دارد. نسل طلایی سه‌شیرها، با تکیه بر مهره‌هایی همچون جود بلینگام (با ارزش تخمینی ۱۸۰ میلیون یورو)، فیل فودن و دکلان رابیس، امیدوار است تا به انتظار طولانی مدت خود برای کسب عنوان قهرمانی، که از سال ۱۹۶۶ به طول انجامیده، پایان بخشد.

فرانسه، نایب‌قهرمان جام جهانی ۲۰۲۲، با در اختیار داشتن ستارگانی نظیر کیلیان امپابه، مایکل اولیسه و ادواردو کاماوانگا، با ارزشی نزدیک به ۱٫۲ میلیارد یورو در جایگاه دوم قرار دارد. این تیم همچنان به عنوان یکی از مدعیان اصلی قهرمانی در نظر گرفته می‌شود.

اسپانیا، قهرمان یورو ۲۰۲۴، با درخشش استعدادهایی همچون لامین یامال، پدري و رودری، با ارزشی تقریبی ۱٫۱ میلیارد یورو، رتبه سوم را به خود اختصاص داده است. پرتغال با اتکا به بازیکنانی نظیر برناردو سیلوا، روبن دیاز و ژائو فلیکس و برزیل با در اختیار داشتن وینیسیوس جونیور و رودریگو، در رتبه‌های بعدی قرار دارند. با این حال، برزیل به دلیل میانگین سنی بالاتر بازیکنانش، در جایگاه پایین‌تری قرار گرفته است.

آلمان، هلند، ایتالیا و آرژانتین (قهرمان فعلی جام جهانی با حضور لیونل مسی و لائونارو مارتینز) نیز در جمع ۱۰ تیم برتر این رده‌بندی جای گرفته‌اند. این ارقام، گواهی بر عمق استعدادها و سرمایه‌گذاری هنگفت باشگاه‌های بزرگ اروپایی روی بازیکنان ملی است.

با توجه به افزایش تعداد تیم‌های حاضر در جام جهانی ۲۰۲۶ به ۴۸ تیم، رقابت برای کسب عنوان قهرمانی سخت‌تر از همیشه خواهد بود. با این حال، به نظر می‌رسد تیم‌هایی که از ارزش بازار بالاتری برخوردارند، شانس بیشتری برای رسیدن به موفقیت در این رویداد بزرگ خواهند داشت.

در حال حاضر تیم‌های اروپایی به لطف در اختیار داشتن ستارگان جوان و گران‌قیمت جایگاه‌های برتر را به خود اختصاص داده‌اند

